

Дамян Дамянов

Кремиковска марсилеза

Свирете! Свирете! Свирете!
Най-гръмката банда да екне,
Най-гръмката банда да гръмне!
Додето се съмне!
Додето се стъмни!
Най-силната музика искам!
Нека хората се плискат,
Нека пискуните пискат!
Нека с хората
Оправим земята
Гърбата!
Не, тези хора и тупани
Ми спомнят, че много по-рано
Ний те откривахме.
Помниш ли зимната вече,
Помниш ли ледната вечер
С вихрушките зли и комина?
Бетонът да не изстине
Бетонът да не замръзне,
Замръзвахме ние!
Три нощи и четири дена
С ръце замразени,
С души размразени
Пълзяха зидари нагоре.
Човешката страшна умора
Пълзеше нагоре!
Да не замръзне бетонът,
Замръзвахме ние!
Снегът ни превръщаше в ледени преспи.
Ледени нощи, къде сте?
Къде сте?
Къде е мъничката циганска банда,
Докарана пеш от града,
Доведена пеш във студа,
Да свири?
Тъпан и седем кларнета
Гърмяха от сутрин до сутрин,
Гърмяха от вечер до вечер,
Да не замръзне бетона...
В кожуси, ушанки, шушони
Зидарите зидаха горе.

А долу със всички флигорни,
Със тъпан и седем кларнета
Беснееше вятърът.
Зидарите слушаха,
Зидарите зидаха,
Зидарите будни сънуваха
Своите бъдещи сватби.
Да не замръзне бетонът!
А бандата свиреше лудо.
Свиреше все една песен,
Свиреше
Марсилезата!
В миг една бетонджийка слезе
И с кожух на гърба заигра ръченица.
Бандата свиреше бясно.
Момичето скачаше бясно.
Вихрушката виеше бясно.
Зидарите зидаха бясно –
Да не замръзне бетонът.
Една ръченица!
Една Марсилеза!
Една незамръзнала вяра.
Три нощи и четири дена!
Колкото боя на Шипка!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8022>]